

τοὺς ὀφθαλμούς. "Ὀλοὶ εἶχαμεν ἀφεθῆ εἰς τὰς ἰδίας ἕκαστος σκέψεις. Ἐθλίβον τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς μου ὡς νὰ ἤθελον νὰ τῆς δώσω θάρρος καὶ παρηγορίαν τὴν ὅποιαν οὐτε ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχον. Ὁ γηραλέος, πκῦλός μου, κλίων τὴν κεφαλὴν του μεταξύ τῶν σκελῶν του καὶ σείων τὴν οὐρὰν του ἄργα παρηκολούθει μελαγχολικὸς ὡς ἄρτι ἀπολυθεὶς ὑπάλληλος. Μόνον δὲ ὅταν ἐξήλθομεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἰδομεν τὰς μορφὰς τῶν γειτόνων μας συγκεκινημένας καὶ αὐτὰς καὶ ἐπήγαμεν νὰ τοὺς ἀποχαιρετισώμεν καὶ ὅτε ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Κυρᾶ Δημήτραινας, ἥτις τοσάκις μὲ εἶχε φιλοδωρήσει ἐλαφρὰ κολαφίσματα, ἀλλὰ καὶ σῦκα ἀπὸ τ' ἀμπέλι τῆς, τότε δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κρατήσωμεν πλέον τὰ δάκρυά μας. Ἐκλαίωμεν ὅλοι, ἐψιθυρίζομεν ὅλοι φίλτατα ὀνόματα, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὴν ἀμαξάν ὀλογύζοντες σχεδὸν, ἐν ᾧ δὲ αὕτη ἀνεχώρει καὶ ἄφινε τὴν γειτονιὰν ἐκείνην, ἠκούομεν ἀκόμη τοὺς εἰλικρινεῖς τῶν παλαιῶν μου γειτόνων ἀποχαιρετισμούς.

— Στὸ καλὸ, στὸ καλὸ!

Καὶ ἀπεσπᾶτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μέρος ἐκ τῆς καρδιάς μου καὶ ἀπεροσφᾶτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μέρος ἐκ τῆς ψυχῆς μου.

Ἐξημέρωσα εἰς τὴν νέαν οἰκίαν μας. Ὀλην τὴν νύκτα ἐκοιμήθη ἀνήσυχος. Τὴν πρωίαν ἐξύπνησα μὲ κεφαλὴν βεβαρυμένην καὶ μὲ ὄμματα ἐρυθρά. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου εἰς τὸ ἀπέναντι παραθύρον, ἀντὶ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ροδινοῦ μειδιάματος τῆς μικρᾶς γειτονίσσης μου, συνήνησα τὴν σκούφιαν μιᾶς ταμβακιζομένης ἰταλίδος. Αἱ νέαι ἐντυπώσεις ἤρχισαν ἀπὸ μίαν σκούφιαν καὶ τίς οἶδε ποῦ θὰ καταλήξουν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Α. ΒΕΛΙΑΝΤΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ Τρελλή

Ἐκεῖ, στὴ μοναχικὴ τὴν ἀκρογιαλιά, μὲ τὰ μικρὰ μικρὰ τὰ χαλίκια, τὰ στρογγυλά καὶ κιτρινωπὰ σὰ μαργαριτάρια, μὲ τοὺς κάβους ἀπὸ τίς δυὸ μεριεῖς, ποῦμποροῦσε ἄνθρωπος νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὸν ἕναν, καὶ στὸν ἄλλον νὰ στέκεσαι καὶ ν' ἀκούς, σ' ἐκείνη τὴν παράμερη κώχη ποῦ ἔφεγγε ἀπὸ χάρη σὰ νὰ εἶταν ὅ,τι τὴν ἔβγαλε ὁ Πλάστης ἀπὸ τ' ἀθάνατα χέρια του, ποῦ ἔπαιζαν τὰ δελφίνια ὡς κοντὰ στὰ ρηχὰ, ποῦ τὰ κύματα δὲν τὰ χόρταιναν τὰ χαλίκια, μόνον ἀγγλίσφαιαν κι ὅλο ἀγγλίσφαιαν, ποῦ ψυχὴ δὲν κατέβαινε παρὰ ἴσως νὰ δοκιμάσῃ καινούρια τύχη μὲ τὰγκίστρι ἢ μὲ τὸ πεζοβόλι, — ἐκεῖ ἔβλεπε κάποτες ὀλομόναχη τὴν τρελλή, κοπέλλα ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶ, μόνον ποῦ εἶταν τὸ πρόσωπό της γλωμό, καὶ τὰ μάτια της ἄγρια. Μῆτε τᾶξιμο, μῆτε διάβασμα δὲν ἔσωσε νὰ τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μεγάλο κακὸ ποῦ τὴν τυραννοῦσε. Κι ὡς τόσο, σαλειμένος καθὼς εἶταν ὁ νοῦς της, ἡ καρδιά της εἶτανε γνωστικῆς γυναίκα καρδιά! Τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της, καὶ τὸν περίμενε νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ τὴν πάρῃ. Ὁ νοῦς της,

σὰ μερικὸς φίλους ποῦ ἀντὶς νὰ μᾶς παρηγοροῦνε σιωπῶντας μᾶς μεγαλώνουν τὸν πόνο μ' ἀνωφέλτητα λόγια, εἶταν κ' αὐτῆς τῆς καημένης ὁ μεγαλύτερος της ἐχθρός. Τῆς ἔλεγε ὁ νοῦς της πῶς δὲν πνίγηκε ὁ καλὸς της τρεῖς χρόνια τώρα σὲ κείνη τὴν τρομερὴ τὴ φοροτοῦνα ποῦ ἔστρωσε μὲ φύκια αὐτὸ τὸ περιγιάλι ἀπὸ τὴ μίαν ἄκρη στὴν ἄλλη, μόνον πῶς ἀρμένιζε ἀκόμα κ' ἐρχότανε στὴν καλή του. Καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἔβλεπε καίκι νὰ περνᾷ, ἢ ψαράδικο νὰ κατεβαίη κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔβγαине ἢ ταλαίπωρη ἀπὸ τὸ καλύβι ποῦ ἕνας ἀδερφός τὴ φύλαγε δουλεύοντας σὲ πλαγινο χωραφάκι, κ' ἔτρεχε κατὰ τὸ γιάλο, καὶ στεκότανε στὰ χαλίκια μὲ τὸνα χέρι ἀπάνω ἀπὸ τὰ μάτια της, καὶ στᾶλλο χέρι ἕνα μαντίλι, νὰ τονε χαιρετήσῃ τὸν ἀγαπημένο της, ποῦ ἤρχουνταν τώρα πιά. Ἵβλεπε τὸ καρδιοχτύπι της σὲ κείνο τὸ στόμα τὸ κλαψογελαστό, στὰ χέρια ποῦ τρέμανε, σ' ὅλο της τὸ κορμί. Στέκουνταν ἀμίλητη καὶ δίχως νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ καίκι, παρὰ σὰν κατέβαινε κατόπι της ὁ ἀδερφός της νὰ τὴνε φέρῃ ὀπίσω. Πηδοῦσε ἄξαφνα ἀπὸ τὲς καλαμιεῖς τῶν χωραφιῶν, πήγαине κοντὰ της, τὴν ἔπιανε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν ἔπαιρνε λέγοντας πῶς δὲν εἶταν αὐτὸ τὸ καίκι, μόνον τᾶλλο ποῦ θὰ φανῆ σὲ λιγάκι.

Περνοῦσε καὶ τᾶλλο τὸ καίκι, καὶ ξανάρχιζε ἡ ἴδια ἡ ἱστορία.

Τὴ στερινὴ τὴ φορὰ ποῦ κατέβηκε ἡ τρελλή, δὲν εἶχε ἡ ἀκρογιαλιά ἐκείνη τὴ συνειθισμένη της ἡμερὴ γλύκα. Τὴν ἔδερεν ἡ θάλασσα μανισμένη, κ' οἱ ἄφροι τὰ κατακυλοῦσαν ἀλύπητα τὰ μαργαριτάρια χαλίκια. Στους κάβους τὰ κύματα ξεσποῦσαν κι ἀνέβαιναν σὰν ἄσπρες κολόννες, κ' ὕστερα κατέβαιναν σὰν ἄσπρη βροχὴ. Ὁ ἄνεμος τίς λύγιζε τίς καλαμιεῖς ὡς τὴ γῆς, καὶ τὰ μαλλιά τῆς κακόμοιρης πηγαίνανε νὰ πετᾶζουν κι αὐτὰ μὲ τὸν ἄνεμο. Αὕτη ὅμως πάλι ἀσάλευτη, πάλι ἀμίλητη καὶ μὲ τὰ μάτια της στηλωμένα πρὸς τὸ κακότυχο τὸ καίκι ποῦ μιὰ ὥρα τώρα ἔκανε τρομερὴ παλαίστρα μὲ τὰ φρενιασμένα τὰ κύματα, ποῦ εἶχε χαμένο τὸ μεγαλύτερό του πανί, καὶ κάτι χειρότερο ἀπὸ χαμένο, γιατί ξεσκισμένο πηγαίνερχότανε μὲ τὸν ἄνεμο, καὶ δύναμη ἀνθρώπου νὰ τὸ συμμαζέψῃ δὲν ἔφτανε. Ζητοῦσε βόλτα νὰ κόψῃ, καὶ νὰ κατεβῆ ν' ἀράξῃ σ' ἕνα ψαράδικο λιμάνι πίσω ἀπὸ τὸν κάβο.

Ἐκεῖ ἀπάνω ἔρχεται πάλι ὁ καλὸς ἀδερφός καὶ ζητᾷ νὰ τὴν πάρῃ πίσω.

— Ἄχ, στάσου, καὶ θὰ βουλιᾶξῃ, θὰ πνιγῇ, θὰ πνιγῇ ὁ ἀκριβός μου! φωνάζει ἡ δύστυχη μ' ἀπελπισμένη φωνή.

Καὶ καθὼς τὴλεγε, γύρισε τὸ καίκι στὸνα του πλάγι, καὶ πήγαине κάτω σιγανὰ σιγανὰ.

Ἐπεσε ἡ ταλαίπωρη χάμου σὰν πέτρα. Τὸ πρόσωπό της γυρισμένο ἀπάνω, καὶ τὰ χέρια της ἀπλωμένα ἴσια, σὰ νὰ τὴν εἶχανε σταυρωμένη.

Τὰ μάτια της εἶτανε θαμπὰ σὰν τὸ συννεριασμένο τὸν οὐρανό. Τὰ σύννεφα πέρασαν, ἡ θάλασσα καλοσύνεψε πάλι, μὰ τῆς τρελλῆς ἡ ζωὴ δὲν ξαναγύρισε πιά.

A.